

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 21. De effectis suspensionis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

CAPVT XXI.

De effectibus suspensionis.

S V M M A R I V M.

31. Violatio suspensionis peccatum est suo genere mortale.
 32. Eadem facit dignum, tum depositione, non modo à beneficio, sed etiam ab officio, tum ex communicatione.
 33. De irregularitate quam inducit regula cum sua limitatione.
 34. Aliquot dubia ad eandem irregularitatem pertinentia.
 35. De dubio, an suspensus nisi poeniteat, aut nisi satisficiat, incurrat irregularitatem violatione talis suspensionis.
 36. Suspensus ab inferiori ordine suscipiens superiorem, non incurrit irregularitatem.
 37. Episcopus suspensus à Pontificaliibus quatenus incurrit irregularitatem vitando illis.
 38. Violantis suspensionem excusatio ab irregularitate.

P R A T E R primarios suspensionis effectus priuandi vlti officij, vel beneficij Ecclesiastici, de quibus in cap. 2. dictum est; tanquam secundarij ponuntur sequentes.

31. **P** R I M V S est, quod exercens aliquod munus, à quo suspensus est, committit peccatum suo genere mortale. Quod Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 163. probat argumento cap. 2. De maiorit. & obediēt. quod habet, venientem contra decretum, vel constitutionem Episcopi debere excommunicari: vnde sequitur peccare mortaliter; quando quidem nemo est excommunicationi obnoxius, nisi ob peccatū mortale. Id vero locum habet maxime, cum decretum ipsum, constitutiove annexam habet censurā Ecclesiasticam quia tunc violatio illius non caret scandalo, aut saltem periculo scandali, ob speciem contemptus auctoritatis Ecclesiasticę; ex qua profectum seuerum præceptum, quale est quodcumque factum sub censura, parui fieri ostenditur.

Hic notandum occurrit, suspensio non denunciatio licere multas actiones officij à quo suspenditur, si eas faciat ad petitionem aliorum fidelium, quibus tale obsequium debeat; siue ex charitate vel eorum necessitate; siue ex iustitia, obligatus illis ex contractu, aut ex quasi contractu. Nam privilegium per Extrauagantem Ad euitanda, fidelibus ipsis concessum, non vitandi suspensum non denunciatum; quid aliud concedat, dici nequit. Nam cum suspensio non sit censura priuans communicatione hominum (in quo differt ab excommunicatione) nihil est, quod iisdem fidelibus quoad ipsos concedat: ergo concedit quoad suspensum non denunciatum. De qua re Suarez tomo 5. in 3. part. disputatio-
 nez 8. sectione 5. à n. 4.

32. **S** E C V N D V S effectus est, quod quis scienter violans suspensionem celebrando diuina, deponendus sit non modo à beneficio, verum etiam ab officio, iuxta Cap. Vt Clericorum, De vita & honest. Cleric. §. Siquis. Vbi in confirmationem glossa, ad verbum, Deponatur, inducit Cap. Clerici, & Cap. Latores, De Clerico excommunicato; quę mentionem quidem expressam faciunt de excommunicato, & interdico celebrante diuina officia; sed ob identitatem rationis merito ad suspensionem accommodantur. Addit eadē glossa exceptionem: Nisi probabili ignorantia excusetur, quam significauimus per aduerbium *Scienter*, & habetur ex Cap. Apostolica, De Clerico excommunicato.

T E R T I V S est, quod suspensus, qui per contemptum, & superbiam scienter violat suspensionem qua irretitur, sit excommunicandus, iuxta cap. 2. eodem titulo.

33. **Q** U A R T V S est, quod quis violans suspensionē fiat irregularis, ex cap. 1. in fine, & Cap. Is cui, De sent. excommunic. in 6. ex cap. 1. §. finali De sent. & re iudicata, eodē libro.

Vbi aduerte regulam generalem esse, vt habet Felinus ad Cap. Apostolica, De exemptionibus, num. 13. nullam suspensionis violationem causare irregularitatem, nisi ea sit suspensionis à diuinis. Quam Sylu. in verbo Suspendio quaest. 5. in principio, Tabiena eod. verbo num. 10. in principio, Couar. ad Cap. Alma mater, par. 2. §. 2. num. 3. & ad Clemen. Si furio-

lus, 1. par. §. 1. num. 1. & Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 163. censent restringendam ad solam violationem suspensionis ab actibus peculiaribus alicuius ordinis, quo initiatus sit is qui suspenditur: itaut, inquit Nauar. exercendo alium actum, etiam Ecclesiasticum, & ad officia diuina pertinentem (qualis est psallere in choro cum aliis, canere Litanias, & Responsorioria defunctorum, aliusque eiusmodi) non incurrat irregularitas. Pro quo faciunt quę tradit Suarez tomo 5. in 3. par. D. Thomę disp. 26. sectione 2. num. 3. & tribus sequentibus.

Perinde autem esse in hac re, siue tales actus peculiare sint maiorum, siue minorum ordinum, idem Nauar. addit ex communi sententia. Simul admonens id esse de vtrifque intelligendum prout solemniter exercentur: vt sensus sit; omnem & solum cum irregularitatem incurrere ob violationem suspensionis, qui suspensus ab actibus peculiaribus alicuius ordinis, id est, quorum exercendorum peculiaris potestas traditur in collatione eiusdem ordinis (prout Nauar. ipse ibidē interpretatur) illos exercet solemniter, id est, tanquam initiatus illo ipso ordine, cui peculiare sunt. Et ita ex communi quoque sententia eodem teste; si quis aliquos tales actus exerceat tantum sicut laicus: vt si in extrema necessitate absq; apparatu Sacerdotali baptizet, canter Epistolam sine manipulo, non incurret irregularitatem. Adue. te obiter, quod Suarez notat in sequenti numero 7. & 8. ob communicationem cum suspensio ab officio, nullam incurrit pœnam Ecclesiasticam: quia non inuenitur à iure imposita; nec suspensio priuat per se communicatione cum aliis, sicut excommunicatio.

Explicatio aliquot dubiorum de effectibus irregularitatis.

E X his nonnulla dubia solui possunt. Primum est. An si suspensus ab ordine inferiori exerceat actum superioris ordinis, non modo peccet, sed etiam irregularitatem incurrat? Respondetur, cum suspensus ab inferiori ordine, sit etiam à superiori, iuxta antedicta numero 15. ipsum incurrere irregularitatem, prout visum est Angelo in verbo Suspendio 3. numero 3. circa medium.

S E C V N D V M est. An suspensus ab ordine sub tali forma, donec poeniteat; exercendo autem ordinis ante poenitentiam, fiat irregularis? Respondetur, talem sententiam non inducere suspensionem, quę sit censura Ecclesiastica, de qua agimus; sed continere solummodo declarationem suspensionis, qua de iure diuino ab exercitio ordinum infectus peccato mortali arceatur. Vnde quia violatio illius non est violatio censura; non inducit irregularitatem. Ita Syluester docet in verbo Irregularitas quaest. 27. Si opponas frustra ferri talem sententiam, si ad debitum iure diuino nullam nouam pœnam inducat. Respondetur hunc vsum habere, vt ille in quem fertur magis timeat ingerere se indigne tali exercitio: dum non modo interius per conscientiam admonetur; sed etiam exterius per Iudicem.

T E R T I V M est. An sit idem sentiendum de eo qui suspenderetur ab ordine sub hac forma: Donec satisfeceris? Cui Sylu. in ead. quaest. respondet negatiue, etiam si aliqui, vt ipse tangit, affirmatiue responderint. Videtur vero adhibenda distinctio: nam si sententia suspensionis talis sit, quę intelligatur de satisfactione facienda Deo, ordinata ad delendam culpam (vt intelligi possit ea quę iuxta Cap. Si quis amodo distin. 81. & Cap. Sicut ad extirpandam, De cohabit. Cleric. & mulierum, ferenda est in concubinariū, donec veniat ad satisfactionem) idem quod de precedenti, statui potest de præfenti dubio; cum talis satisfactio vix differat à poenitentia.

Si autem intelligatur satisfactio, quę est actus iustitię, per se respiciens proximum, & dicitur restitutio (prout intelligenda est suspensio in Clemen. 1. De decimis, qua ab officijs, & beneficijs suspenduntur quidam Monachi; donec satisficiant illis Ecclesijs quas fraudauerant) aliter sentiendum esse patet: quia talis sententia non potest censeri tantummodo declaratio iuris diuini, ab vfu ordinis actus contaminatum peccato mortali; quando quidem ad refarciendum incommo- dum temporale proximo illatum; perinde statuit nouam pœnam quę censura sit Ecclesiasti-

ca, ac si absque addita restrictione, Donec satisfeceris, prolata esse illa ipsa sententia. Vnde fit vt ob violationem illius non minus quam alterius suspensionis ab ordine, irregularitas incurrat.

36.

QUARTVM dubium est. An ille qui suspensus ab inferiore ordine quo initiatus est, vt à Subdiaconatu: si superiorem vt diaconatum, durante ea suspensione suscipiat irregularitas fiat? Respondetur, si in ordinatione nullum actum exerceat ordinis à quo est suspensus, vt v. g. suspensus à Subdiaconatu in susceptione Diaconatus non cantet Epistolam solemniter: sed solum gerat se pro Subdiacono, in habitu Subdiaconi non incurrit irregularitatem: sicut nec si in solemnibus supplicatione, in eodem apparatu incederet inter eos qui sunt initiati eodem ordine. Ratio est quia id non est exercere actum proprium Subdiaconi, sed solum ferre illius insignia: siue vt solemnitate actus, scorsim ab eodem actu. Cum igitur iuxta antedicta ad irregularitatem incurrendam ob violationem suspensionis, requiratur exercitium actus eiusdem ordinis cum solemnitate: fit vt sicut exercitium actus eiusmodi sine solemnitate, non sufficit ad irregularitatem incurrendam; ita nec solemnitas sufficiat sine exercitio, actus debentque ad id simul concurrere actus proprius ordinis, & solemnitas spectans ad substantiam eiusdem actus: sicut concurrunt in Subdiacono canentem cum manipulo Epistolam.

37.

QUINTVM dubium est. An si Episcopus suspensus à Pontificalibus, in illis celebret incurrat irregularitatem? De eo Angelus *Suspensio* 3. num. 3. refert. Hostiensem sensisse non incurrit. Ipse vero, vt & Nauar. in *Enchir. cap. 27. numer. 163.* sentit incurrit. Explicandum autem videtur declaratione nominis *Pontificalibus*, quo intelligi possunt vel apparatus Pontificales, vel actus proprii Episcopi. Licet enim controuersia sit vtrum Episcopatus sit ordo diuersus à Sacerdotio, an tantum eius extensio: conuenit tamen inter omnes, Episcopum habere aliquam potestatem ordinis supra Sacerdotem: & per consequens habere aliquos actus ordinis proprios, vt sunt conferre ordines, benedicere Christum, nonnullique alij. Si ergo sensus propositi dubij sit, an celebrans in apparatu Pontificali incurrat irregularitatem, negandum est incurrit (etiam si peccet vsurpando solemnitatem à qua est suspensus) quia talis apparatus non spectat ad substantiam celebrationis, sed solum ad solemnitatem, ad hoc institutam, vt augetur populi deuotio, & reuerentia erga suum Prælatum.

Vbi aduerte, quod tunc solemnitas, seu apparatus censetur spectare ad substantiam ordinis, à quo quis suspenditur, cum declarat actum cui adhibetur, exerceri tanquam officium proprium talis ordinis, prout apparatus tunicellæ cum manipulo declarat tantum Epistolæ tanquam officium proprium Subdiaconatus. Si ergo durante suspensione ab aliquo ordine, apparatus eiusmodi vsurpetur exercendo solemniter actum eiusdem ordinis, incurritur irregularitas iuxta antedicta: non item alias, nempe quando apparatus ipse ad substantiam actus non spectat sicut apparatus Pontificalis non spectat ad celebrationem Missæ, constat quia is non declarat illam exerceri tanquam officium proprium Episcopatus, quandoquidem est Sacerdotij propria: adeo vt Episcopus non nisi vt Sacerdos Missam celebret: quodque dicitur Pontificaliter celebrare non est quod exerceat officium proprium Episcopatus, sed quod in celebrando vsatur pompa concessa Episcopo, ad excitandam erga ipsum reuerentiam populi.

Quod si sensus propositi dubij sit; vtrum si suspensus à Pontificalibus celebret Pontificaliter, id est, exercendo actum aliquem proprium Episcopatus vt conferendo ordines, irregularitatem incurrat, concedendum est incurrit congruenter antedictæ regulæ.

38.

Quam aduerte ex Maiolo lib. 3. de irregularitatibus cap. 19. n. 16. non habere locum in eo qui accessit ad celebrandum sine vlla conscientia suæ suspensionis, recordatur vto illius in ipsa consecratione, vel post consecrationem, vel ante quidem, sed sine scandalo nequit desistere à celebratione. Talis enim sine serupulo irregularitatis potest persequi Missam, quia præceptum de integritate sacrificij & vitando scandalo est de iure diuino, cui cedit ius humanum à quo est suspensio.

CAPVT XXII

De interruptione & cessatione suspensionis.

SUMMARIUM.

- 39 *Suspensio inualida redditur per procedentem appellationem.*
 40 *Quando interrumpatur per appellationem sequentem.*
 41 *Quorum auctoritate interrumpi possit suspensio.*
 42 *Suspensio sub conditione, cessat hac cessante.*
 43 *Simplicitèr lata requirit absolutionem: qua, à quo dari possit.*
 44 *Potest ab Episcopo, quando à iure lata fuerit ob contumaciam, nec reueruata: non item quando lata fuerit in penam delicti commissi, nisi illud sit adulterium, aut aliud minus eo.*
 45 *Ratio talis differentie.*
 46 *Parochus non potest in tali suspensione dispensare nisi ex delegatione.*
 47 *Forma absoluedi à suspensi. ne.*
 48 *Cautio iuratori adiungenda absoluiti à suspensione.*
 49 *Non vt ab iure ab excommunicatione, sic absolutio à suspensione danda est iurata.*

Prior pars capituli de interrupt. suspensio.

SUSPENSIO duplèter interrumpi potest: vno modo per appellationem; altero per auctoritatem Superioris. Appellatio vero quædam præcedit suspensionem, & quædam sequitur: atque illa quæ præcedit, non tam dicitur interrumpere suspensionem, quam facere irritam, & nullam quia cum quis appellauit ad iudicem superiorem, iudex inferior non potest amplius procedere in inferenda suspensione: ita ut illata post appellationem nulla sit, prout Nauar. in *Enchir. cap. 27. numer. 163.* deducit ex Cap. Is cui, §. finali de sentent. excommunic. in 6. & ex Cap. Ad hæc quoniam, De appell. In quibus mentio quidem tantum est excommunicationis, & interdicti: sed in suspensione est eadem ratio. Quod tamen aduerte accipiendum cum exceptione casuum, de quibus in iure habetur vt appellatione postposita, possit iudex procedere: aut etiam in quibus appellatio euidenter iniusta est, seu frivola, nec probabilis, prout habet Sylu. in verbo *Suspensio*, num. 3. & ratio est: quia remedium appellationis introductum est, vt oppressorum leuamen esset, non autem vt malorum patrocinium, ex Cap. Ad nostram, De appellationibus.

Per appellationem autem quæ sequitur latam suspensionis sententiam, suspensio ipsa non interrumpitur, quando est à mere spiritalibus, vt ab officio, ab ingressu Ecclesiæ, &c. iuxta Cap. Is cui De sentent. excommunic. in 6. iuncta ipsius glossa ad verbum *sequentem*: cui assentiuntur Panor. ad cit. Cap. Ad hæc quoniam, nu. 1. Angelus. *Suspensio* 2. nu. 1. Sylu. eodem verb. num. 3. Interrumpitur autem, vt iudic. addunt, cū suspensio est à temporalibus, vt ab ingressu possessionis, pomcrij, horri, &c. nisi aliter luadeat ratio, vt cū necessitas postulat sententiam ipsam executioni statim mandari.

Quod si suspensio sit à rebus mixtis, id est, partim spiritalibus, partim temporalibus, ipsa post latam sententiam interrumpitur per appellationem ea ex parte qua est à temporalibus, non item ea ex parte qua est à spiritalibus. Sic enim Angelus & Sylu. loco cit. post Host. inquitur latam suspensionem à beneficio non interrumpi per appellationem ea parte qua suspendit quoad titulum, qui est quiddam spirituale, sed ex ea parte qua suspendit quoad fructus, qui sunt quiddam temporale. Quod exemplum non videtur accommodatum: quia vt cap. 2. documento 8. annotatum est, suspensio à beneficio, non est à titulo, sed solum à fructibus beneficii. Accommodatum autem potest esse suspensio à Pontificalibus, quorum nomine significatur tum apparatus Pontificalis, qui est temporale quiddam: ideoque suspensio ab illo potest interrumpi appellatione facta post illam latam, vt loco cit. post Hostiensem tradit

Panor.